

[Ih Nørlund.]

siges at være en utraditionel forklædning for den herre.

Man tror åbenbart, at den slags gavner forståelsen for u-landshjælpens virkelige problematik, men det tror jeg ikke. Tværtimod tror jeg, at den slags er med til at give næring til den stupide indsnævrelse, som findes i visse kredse, som også er repræsenteret herinde, over for disse problemer.

Det, som jeg vil sige her, går altså inden for rammerne af en principiel drøftelse, sådan som der er lagt op til i forespørgslen. Danmark som andre af de udviklede kapitalistiske lande bærer et historisk ansvar, som gør ydelser i u-landshjælp til en nødvendighed. Jeg vil godt sige til nogle af de betragtninger, som andre i diskussionen er fremkommet med, at jeg synes, dette ansvar ganske særligt gælder lande, hvor der har været krig fremkaldt af kolonialistisk politik af den ene eller den anden art.

Men sagen er jo den, som ministeren også sagde sådan i en bisætning, at det, vi må konstatere nu, er, at de lagte planer vedrørende udviklingen af u-landshjælpen ikke er blevet opfyldt. Modsætningerne i forhold til den tredje verden er ikke blevet mindsket, men tværtimod uddybet, og det har man villet gøre til — det var hr. Nyboe Andersen — først og fremmest et spørgsmål om olien. Men det er jo ikke rigtigt, for netop på det område skulle man dog også tage med, at faktisk har de olieproducerende u-lande vist et mål af solidaritet over for de andre u-lande dér. Det hænger langt mere sammen med den almindelige krise i den kapitalistiske verdens økonomi. De ord, der tales fra u-landenes side, er jo ganske skarpe og bitre ord; de svarer ikke helt til den idyl, som man ellers kunne have forestilling om. Og de krav, de stiller, er jo også ret så skarpe og med stor berettigelse. Det er ikke så uforklarligt igen, for som verden er, er den nødvendige opgave, som består i at sikre u-landenes udvikling, en opgave, som kun løses gennem at overvinde konflikter, man kan sige, som løses i kamp. Den grundlæggende opgave består jo i at se at fremme produktivkræfternes udvikling i lande, som i den henseende er tilbagestående. Men at gøre det under produktionsforhold eller støttet på produktionsforhold, som i deres væsen er en hindring for, at en sådan udvikling bliver

bestemt af folkenes behov, er forkert. Eller sagt med andre ord, motivet for leverancerne af u-landshjælp fra kapitalistiske lande er på den ene eller den anden måde forbundet med profithensyn, det, man kalder lønsomhed, eller hvilket ord man nu vil bruge. Det, der faktisk er brug for, er en behovsbestemt støtte. Deri ligger den indbyggede modsætning i kapitalistisk u-landshjælp, som bestandig fremkalder konflikter.

Når jeg snakker om profithensyn, vil jeg ikke bare sige, at det skal tages sådan, at man regner med, at gevinsten skal falde dagen efter, men den skal falde; det indgår ofte i en vidererækkende strategi, og der udvikles faktisk en anelig række metoder til at sørge for det.

Alt dette får jo sit særlige præg ved, at teknologi og teknisk viden også er en handelsvare i vor tid og på den måde indgår som redskab for kapitalistiske monopolars stræben, som faktisk er en videreudvikling af imperialisme og neokolonialisme under betingelser, hvor man altså som nu er nødt til at tage større hensyn til de nye lande og deres folk, for hvis man ikke gør det, får det alvorlige følger.

I stedet for at vifte den slags betragtninger af, som det jo ofte foregår i forsamlinger som her, synes jeg, man burde betænke, at i en verden, hvor høj er over høj, befinder Danmark sig jo selv i en u-landsposition, f. eks. over for den mest avancerede teknik. Tænk på, hvilke problemer der rejser sig i forbindelse med energipolitikken. Derfor er det naturligt, at Danmark solidariserer sig med u-lande mod de multinationale koncerner og andre storkapitalistiske foretagender og deres bestræbelser. Her forekommer det mig, at Danmarks repræsentanter i stedet for at gøre det alt for ofte hygger sig i kredsen af i-landsrepræsentanter, som det vel hedder, også af de ganske dyre, ud fra forestillinger om, at man på den måde kan påvirke dem, først vennerne, som det hedder, i EF, siden hen gennem dem USA og Japan osv. Så synes jeg altså, at vi igen er lidt tilbage i julemandsmotivet eller måske den lille pige med svovlstikkerne.

Løsningen af de påtrængende u-landsproblemer ligger til syvende og sidst i den styrke, der kan sættes bag deres forhandlingspositioner. Det siger u-landene jo gan-